

ביקור בארץ הפלאנגות בשבוע השלישי של מלחמת הלבנון הכבושי יעשה את שולו

בסיורי הראשון בזירת הקרבות, ביום הרביעי של המלחמה, הגעתי למבואת צידון. עמדתי בשמש הנעימה, השקפתי לעבר צידון הסמוכה, היפהפיה, מעבר למיפרץ המרהיב. כל כמה דקות נחתו עליה פגזי התותחים. במקומות הפגיעה, בלב העיר, היתמר עשן שחור, אסתטי, שהוסיף איכשהו לנוף. עכשיו, בדרך לביירות, נכנסתי לצידון וראיתי מה עשו הפגזים האלה.

ישנה, ומצביע אחורה, אל התינוק קות הישנים כמושב האחורי. "הם לא יכולים לישון בלילה, כיגלל ההתפוצצויות".
לאן הוא נוסע? לכפר מולדתו, מדרום לצידון. כמה זמן הוא גר בביירות? הרבה, הרבה שנים.
יתכן שיש שיירה דומה מביירות צפונה, של מי שיש להם קרובים באיזור הנוצרי או בטריפולי המוסלמית.

שלווה זהרפ נערה ברובע המיסחרי של מירח-ביירות, הלבושה לפי האופנה הצרפתית, עומדת לפני בוטיק אלגנטי לביגודי נשים. בשעה שמישפחות נוברות בהריסות של בית שנחרב כליל בחוף צידון (למטה).

האוכלוסיה בורחת מן המיסלצת, מן המלחמה. אתמול היתה המלחמה בדרום. עכשיו היא מצויה בביירות עצמה. בכל רגע עלולים הקרבות להתלקח שם. מי שיש לו ילדים, מוטב לו להתרחק. הם נוסעים דרומה, אל הערים והכפרים שנהרסו בחלקם.

מיפקדה מקומית חיילי פלאנגות, במדיחאקי, שעליהם רקום ב' ערבית שם הפלאנגות, לפני מסה מקומי של האירגון, מן הסוג המצוי בכל שכונה. בחזית הבניין — סמל של הפלאנגות.

ג'ורג', המהצרה, מחייך חיוך לבבי. נוכחותם של הישראלים במיסעדה מהווה מאורע. הלוקחות האחרים שולחים בנו מבטים סקרניים. גם הייל הפלאנגות, במדים המצוחצחים, הסועד עם חבר ב' שולחן סמוך.
"יש לי 'שדוש תכונות', מסביר ג'ורג', כיון סאלאם ניסואז וכוין הסמק המפוקפלי, "אני אנושי, אני ישר ואני ריאליסטי". הוא עוצר. הפסקה דרמטית. ואז מתרחב החיוך שדו, והוא מוסיף: "ואני פאשיסטי".
ג'ורג' מספר שהיה במכסיקו, ועבד שם בעיסקי מלונאות.

אי-אפשר לישון בלילה

על התקרבנו לביירות מלמדת התי נועה בכביש-החוף. כמעט כולה דרומה. לרגלי דאמור, שהפכה עיר-רפאים, פקק עצום של מכוניות.
דאמור משקיפה במתרחש בעיניים עיוורות. מאות בתים פגועים, הרוסים. חורים שחורים במקום חלונות. במרכז העיר אין נפש חיה.
פעם היתה זאת עיר נוצרית פורחת. הפלסטינים כבשו אותה, כנקמה על טבח שערכו הנוצרים במחנה-פליטים פלסטיני (ראה יוסן איש'), וגירשו את הנוצרים. עתה גירש צה"ל את הפלסטינים. העיר, על מורד של הר המשקיף על הים, שלמה את המחיר.
בכביש מצופפות מאות מכוניות — המששש זו בצד זו — באנדלמוסיה גוברת. ממתנינים להיתר של צה"ל להמשיך דרומה. בכל מכונית — מישפחה, גבר, נשים, ילדים, מעט חפצי-בית.
רבים מהם אינם "תושבי הדרום החזורים הביתה", כפי שהתרשמו כתבים ישראלים — שלא טרחו לדבר עם האנשים. רבים — ואולי הרוב — הם תושבי ביירות המיוריר חית, שיש להם מישפחות בדרום. והרוצים לשהות שם עד יעבור זעם.
"יש לי חמישה ילדים קטנים", אומר נהג במכונית אמריקאית.

מאת אורי אבנרי
ציילמה ענת סרגוסטי

אני יושב במיסעדה בביירות המיזרחית. מפעם לפעם נשמע הד עמום ורחוק של פגזים או פצצות. אנחנו נמצאים במרחק של כמה מאות מטרים מן הרובעים שב' שליטת אש"ף, אך המלחמה נראית רחוקה. (בסוף היום נאמר ברדיו כי היו ביום זה ההפגזות וההפצצות החמורות ביותר שניתחו עד כה על ביירות המערבית. נרהגו בהן כ-250 איש, ונפצעו 500 גברים, נשים וטף.)
הרחובות רדומים, כמו עיר אירופית ביום א'. חם למדי, ונראה כאילו האנשים נחים בבתיהם. החנויות פתוחות וכמעט ריקות. חנויות-פאר, שלא היו מביישות את רחוב דיונוף, ובהם מוכרות יפהפיות, לבר שות אלגנטית. 220 לירות לבנוניות (כי 1100 שקלים) לזוג נעלי-נשים לפי האופנה